

Sygn. akt IX Ka 1194/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Anna Misztal

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 roku

sprawy **Ł. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 121 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 3 czerwca 2013r. sygn. akt XI W 4670/12

I. w ramach zarzucanego czynu obwinionego Ł. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 18 sierpnia 2012 roku w K. pomimo nieuiszczenia dwukrotnie nałożonej na niego kary pieniężnej określonej w taryfie bez zamiaru uiszczenia należności wyłudził jeden przejazd autobusem komunikacji miejskiej, to jest wykroczenia z art. 121 § 1 kw i za to na podstawie art. 121 § 1kw w zw. z art. 24 § 1

i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych,

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za obie instancje.

Sygn. akt. IX Ka 1194/13

UZASADNIENIE

Ł. S. został obwiniony o to, że:

w okresie od 4 lipca 2012 roku do 18 sierpnia 2012 roku na terenie miasta K. pomimo nie uiszczenia dwukrotnie nałożonej na niego kary pieniężnej określonej w taryfie 2 krotnie bez zamiaru uiszczenia należności wyłudził przejazd autobusem (...) w K. tj. za wykroczenie z art. 121 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013 roku sąd Rejonowy w Kielcach uznał obwinionego Ł. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu stanowiącego wykroczenie z art. 121 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych; nadto Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony Ł. S., który zaskarżył wyrok w całości. Obwiniony zarzucił, że nie została wymieniona pełna treść art. 121 § 1 k.w. Tym samym nie spełnione zostały wszystkie przesłanki, aby uznać go winnym popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie dokonano dokładnej weryfikacji zeznań świadków, w których znajdują się sprzeczności, między zeznaniami na Policji i zeznaniami przed sądem, tym samym nieprawidłowo odtworzono zdarzenia. Nie ustalono, że opłata dodatkowa faktycznie jest karą pieniężną określoną w taryfie, jaką

„funkcję” spełnia druk wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej. Na podstawie prawdopodobieństwa podważono jego bilet. Zmieniono nieprawidłowo treść art. 121 § 1 kw i następnie w oparciu o zmienioną treść prowadzono postępowanie sądowe. Ponadto sprawę prowadzono przy wskazaniu nieprawidłowej strony pokrzywdzonej.

Na rozprawie odwoławczej obwiniony złożył wniosek o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Nie jest zasadny zarzut apelacji, że Sąd Rejonowy dokonał w sprawie błędnych ustaleń, a obwiniony nie wyczerpał znamion wykroczenia z art. 121 § 1 k.w.

Ustalenia faktyczne w sprawie zawarte w pisemnych motywach wyroku oparte zostały na materiale dowodowym sprawy. W ich świetle nie budzi wątpliwości, że obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 121 § 1 k.w. w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego, wynikającym z ustaleń Sądu Rejonowego, o czym będzie mowa poniżej.

1. Jest w sprawie niewątpliwe, że na obwinionego dwukrotnie założono kary pieniężne określone w taryfie, a miało to miejsce w dniu 4 lipca 2012 roku. Kary te w art. 33a ust 3 ustawy z 15.11.1984 roku Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2012 roku z poz. 1173) noszą nazwę opłat dodatkowych, a stanowią kary umowne określone w taryfie przewoźnika.

2. Prawidłowe jest ustalenie i wynika to z wyjaśnień samego obwinionego, że nie uiścił on nałożonych na niego opłat dodatkowych. Inną kwestią – niemającą znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie – jest przyczyna nieuiszczenia przez obwinionego nałożonych na niego kar, nawet jeżeli, co obwiniony szeroko opisał w apelacji, nie zgadza się on z nałożonymi karami. Argumenty te winny zostać przedstawione w odwołaniu, a stanowisko (...) w K. w tej sprawie zawarte jest w pismach z 13.07.2012 roku i 18.07.2012 roku. Powołany przez skarżącego wyrok WSA w Gdańsku w sprawie z sygn. I SA/Gd 1201/12 nie dowodzi, że obwiniony nie miał obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej nałożonej na niego przez kontrolera w „wezwanach”.

3. W dniu 18.08.2012 roku, w więc w ciągu roku od 4.07.2012 roku obwiniony bez zamiaru uiszczenia należności wyłudził przejazd autobusem komunikacji miejskiej w K.. Sąd Rejonowy słusznie oparł się na zeznaniach M. W., który opisał zachowanie obwinionego w autobusie. Zważyć trzeba, że zeznania tego świadka złożone w KP K. są bardzo ogólnikowe, zresztą nie okazywano mu wówczas obwinionego. Na rozprawie świadek podał szczegóły zdarzenia. W tym miejscu przypomnieć trzeba treść punktów III. 8 i 9 przepisów porządkowych dotyczących przewozu osób i bagażu środkami komunikacji miejskiej w K.: po wejściu do pojazdu pasażer obowiązany jest niezwłocznie i bez wezwania skasować bilet za przejazd a podczas kontroli biletów pasażer obowiązany jest okazać bilet i (lub) dokument uprawniający do ulgowego bezpłatnego przejazdu. Natomiast w punkcie III. 10 tych przepisów unormowano, że pasażer obowiązany jest posiadać ważny bilet przez cały okres jazdy i okazywać go na żądanie służbom kontrolnym.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że w dniu 18.08.2012 roku obwiniony wyłudził opłatę za przejazd autobusem komunikacji miejskiej. Odnosząc się do apelacji obwinionego – oczywistym jest, że nie posiadał on biletu miesięcznego, nie miał też prawa do bezpłatnego przejazdu autobusem, co miałby wykazać w późniejszym terminie.

Powyższe wskazuje, że istotne w sprawie okoliczności decydujące o tym, czy obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 121 § 1 k.w. zostały przez Sąd Rejonowy prawidłowo wyjaśnione. Skarżący nie wykazał, aby ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy były sprzeczne z wynikami postępowania dowodowego.

Poruszana przez skarżącego kwestia osoby pokrzywdzonej wykroczeniem z art. 121 § 1 k.w. nie ma żadnego znaczenia dla oceny, czy obwiniony zrealizował znamiona zarzucanego mu wykroczenia. Dotyczy to również szeregu uwag skarżącego co do innych zdarzeń, nie objętych niniejszym postępowaniem oraz uregulowań dotyczących postępowania egzekucyjnego w sprawie nałożonych opłat.

Sąd Okręgowy zmienił opis czynu przypisanego obwinionemu opierając się na ustaleniach Sądu Rejonowego zawartych w pisemnych motywach wyroku, a dotyczących jednokrotnego wyłudzenia bez zamiaru uiszczenia należności za przejazd autobusem komunikacji miejskiej w dniu 18 sierpnia 2012 roku. W konsekwencji – wobec zmiany opisu czynu, wymierzył obwinionemu karę 400 złotych grzywny. Kara ta jest odpowiednia do winy obwinionego i jego sytuacji materialnej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.

SSO Bogna Kuczyńska